

Ἰδαρὴς τὴν σύστασιν, χαλαρὸς κοιν.: Γλυκὸ-ρυζό-γαλο ἀναλυτό. Κρέμα ἀναλυτή. Συνών. ἀναδωπὸς 2, νεροϋλλός, ἀντίθ. πηχτός. β) Ὁ ἀραιωθείς δι' ὕδατος λέσβ.: Γάλ' ἀνιλ'τό.

ἀναλύω ἐπίθ. Ἡπ. —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχώνευτος) Δημητρ. ἀνάλ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέλ'τους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

κ τοῦ ἐπίθ. ἀναλυτὸς τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόν-τος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ μὴ ρευστοποιηθεὶς διὰ τῆς θερμότητος Ἡπ. —Λεξ. Γαζ.: Βούτυρο ἀνάλυτο Ἡπ. Συνών. ἀλειωτός 1, ἄλυτος 3, ἀνάλειωτος, πηχτός, ἀντίθ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός 3, λειωμένος (ιδ. λειώνω). 2) Ὁ μὴ διαλυθεὶς διὰ τῆς σῆψεως, ὁ μὴ ἀποσυντεθεὶς, ἐπὶ νεκροῦ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) —Λεξ. Δημητρ.: Βγῆκε ἀνέλ'τους ἢ πιθαμένους Χαλκιδ. Νὰ τὸν βροῦν ἀνάλυτο! (ἀρὰ) Ἡπ. Ποῦ ἀνάλυτος νά 'ναι! Λεξ. Δημητρ. Ἀνάλ'τους νὰ γέντς! (γένης) Ζαγόρ. Συνών. ἀδέξιος (II) 1, ἀκατάλυτος 2, ἀκέραϊος 1 γ, ἀλειω-τος 1 β, ἄλυτος 4. 3) Ὁ μὴ ἀναλελυμένος, ὁ μὴ καταστάς μαλακὸς διὰ τῆς βράσεως, ἐπὶ μετάξης Μακεδ. (Χαλκιδ.): Τό χον ἀνέλ'του τοῦ μετάξ'. Συνών. ἄψητος.

ἀναλύω λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἀντικύθ. Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Νικόπ.) ἀναλύου Θεσσ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀναλυῶ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Κορινθ.) Σέριφ. ἀναλῶ Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγόρ. Καρδίτς.) Θράκ. Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Λα-κων.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀναλάω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀναλάου Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) ἀναλῶ Μακεδ. (Βέρ. Καστορ.) ἀνελύω Α.Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Κορων.) Σίφν. κ. ἀ. ἀνελυῶ Κάρι. Α.Κρήτ. Σέριφ. ἀνελῶ Δαρδαν. Θράκ. (Τσανδ.) Α.Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ρόδ. Τήν. Χίος κ. ἀ. —Λεξ. Κομ. Πόππλετ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. ἀνιλυῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πλομάρ.) κ. ἀ. ἀνιλῶ Θράκ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἀ. 'νελυῶ Μύκ. κ. ἀ. 'νελῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ρόδ. ἀλενω Κύπρ. ἀλενω Πόντ. (Νικόπ.) 'λενω Κύπρ. 'λενω Καπ. ἀναλύω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀναλύζω Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Πρω. ἀναλύζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀναλύτζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνελύζω Κάρι. Μετοχ. 'λενισμένος Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναλύω = ἀπολύω, ἀπελευθερώνω, διαλύω, ἀκυρώνω, καταπαύω, λύω. Τὸ ἀναλυῶ καὶ παρὰ Γερμ., τὸ δὲ ἀνελῶ καὶ παρὰ Σομ. Ἡ μετοχ. 'λενισμένος κατὰ τὰ εἰς -ίζω ρ.

Α) Μετβ. 1) Διαλύω καὶ μεταβάλλω εἰς ὑγρὸν σῶμα ἔχον στερεάν μορφήν, ρευστοποιῶ, τήκω κοιν.: Ἀναλύω βούτυρο - κερί - μολύβι κττ. κοιν. Ἀνελῶ ἀξύγγι Λεξ. Πόπ-πλετ. Ἀνιλῶ μουλὺβ' Λέσβ. Πῆρε τὸ τσελίκι ὄλο ποῦ εἶχαν οἱ Γύφτοι, τὸ ἀνάλυσε καὶ τὸ ἔφκισσε ἓνα μπιστούνι (ἐκ διηγ.) Ἡπ. Ἀναλ'μένου βούτ'ρου Ἡπ. || Φρ. Ἐν κάμνει χαῖριν χρυσάφιν ν' ἀναλυῇ (ἐπὶ τοῦ ἀσώτου) Κύπρ. || Αἰνιγμ.

Κρούο ἀναλ'μένο, | ζεστό παγωμένο

(τὸ ἀβγό) Καρ. || Ἄσμ.

Ὡς καὶ ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανὸ τὰ γνέφη ποῦ κρεμιοῦνται μὲ γλέπουν καὶ μὲ συμπονοῦν καὶ σὲ βροχὴ ἀναλαιοῦνται Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 12 (ἐκδ. ΔΜαν-ροφρ. σ. 1) «καὶ γίνομαι ἀναίσθητος, κρύσταλλον παγω-

μένον | καὶ ἀνέλυσέ μ' ἢ φλόγα σου, χάνομαι καὶ ὑπάγω». Συνών. ἀναλειώνω 1, ἀναλιγώνω 2, λειώνω, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός 3, λειωμένος (ιδ. λειώνω). Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι, τήκομαι Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ. κ. ἀ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέλυσαν τὰ χιόνια Λεξ. Δημητρ. Ἀνέλ'σι τοῦ βούτυρου Κυδων. Οἱ πάθ' - τὰ χιόνια ἀναλύσαν αὐτόθ. Ἀναλῶ τοῦ χιόν' Βέρ. || Ἄσμ.

Τὰ χιόνια ποῦ 'ναι 'ς τὰ βουνὰ οὐλ' ἀναλοῦν καὶ τρέχουν, τὰ σίδερα φαγώνονται, τὰ μόλια κατελειοῦνται

κ' ἢ πάθος τῆς καρδούλλας μου δὲν ἀναλεῖ, δὲν τρέχει (μόλια = πέτραι, λίθοι) Καρ.

Δὲ μὲ λυπᾶσαι, ἀλύπητη, δὲν γλέπεις, δὲν πιστεύεις, ἀνάλυσαι σὰν τὸ κερί κι ἀκόμα μὲ παιδεύεις

Ἡπ.

Φεύγεις καὶ φεύγουν τὰ βουνὰ κ' οἱ πάγοι ἀνιλοῦνι, ἀραγὶς τὰ ματάκια μου θινὰ σὶ ξαναδοῦνι;

Λέσβ.

Χιουνίζουν, βρέχουν τὰ βουνὰ, ὅλ' ἀναλοῦν κι τρέχουν

Θράκ. Συνών. ἀναδίνω Β 5 δ, ἀναλειώνω 1, ἀναλι-γώνω 2, λειώνω. β) Διαλύω σῶμα στερεᾶς μορφῆς ἐντὸς ὑγροῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἀ.: 'Νελῶ τὸ ἄλας Σαρεκκλ. Ἀναλῶ ἄλατ' - μιλάν' Καστορ. Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι ἐντὸς ὑγροῦ, ἐπὶ στερεοῦ σώματος Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βέρ.): Ἀναλῶ τοῦ ἄλας Βέρ. || Φρ. Ἀνέλ'σα μέσα 'ς τοὺν ἰδρουτα (ἰδρωσα ὑπερβολικῶς) Ζαγόρ. γ) Ἀραιώνω δι' ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ οὐσίαν πηκτὴν Λέσβ. Μύκ. Σέριφ.: Ν' ἀνελυθῇ καλὰ ἢ πυτὰ μὲ σίρο (ὄρον τοῦ γάλακτος) Σέριφ. δ) Διαλύω διὰ τῆς τριβῆς σῶμα στερεὸν Δαρδαν. ε) Μεταφ. φθείρω, ἀφα-νίζω Λέσβ.: Ἄσμ.

Ὅταν γυρίσου κι τοὺ δῶ τοῦ παναθύρι σ' ἄδειον, τὴ νεότη μου τὴν ἀνιλῶ σὰν τοῦ κιρι 'ς τοὺν ἄγιον.

Ἀνέλυσαι τὴ νεότη μου κι τὴ βαλληκαριά μου.

Καὶ ἀμτβ. καταστρέφομαι, ἐξαφανίζομαι Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ.): Ἄσμ.

Πῶς ἀναλῶ τοῦ ἄλας, πῶς ἀναλῶ τοῦ χιόνι, ν' ἀναλύσουν οἱ πέτρες κι τὰ τοιχώματα

Βέρ.

Ἀνέλυσιν ἢ νεότη μου κι ἡ παλληκαριά μου

Λέσβ. ε) Παθ. παραλύομαι ἐκ σωματικῆς ἢ ψυχικῆς τινος αἰτίας Κέρκ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀπὸ τῆ ζέστη ἔχω ἀναλυθῇ (συνών. ἀναλιγώνω 3) Λακων. Τ' ἀκούω κι ἀνα-λύθηκα ὅλη Κέρκ. Μ' ἔκαμε κι ἀναλύθηκα ὅλη αὐτόθ. Συνών. φρ. κόπηκαν τὰ ἥπατά μου. 5) Μέσ. μόλις κινεῖται ἔνεκα σωματικῆς ἀδυναμίας Πελοπν. (Λακων.): Ἀναλειόταν ἀναλειόταν ποῦ σηκώθηκε πλῆγ. 2) Θέτω τι ἐντὸς ὕδατος ἢ διαβρέχω καλῶς διὰ νὰ καταστῇ μαλακώ-τερον Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀναλῶ τὸ ψωμὶν Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ. || Παροιμ. φρ. Ἀναλυγμένον ἔν' (ἐπὶ ὀκνηροῦ, ὅστις προ-κειμένου νὰ δεχθῇ προσφερόμενον παξιμάδι ἠρώτησεν ἂν εἶναι βρεγμένον διὰ νὰ μὴ ὑποβληθῇ ὁ ἴδιος εἰς κόπον) Τραπ. Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. διαβρεχόμενος γίνομαι μαλακώτε-ρος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐνέλτσεν τὸ ψωμὶν Τραπ. Χαλδ. Ἐσέγκα τὰ τσαρούδά μ' 'ς σὸ νερόν ν' ἀναλοῦνε (ἔβαλα τὰ τσαρούχια μου κτλ.) Τραπ. Χαλδ. Ἐβαλα τὰ τσαρούδά μ' 'ς σὸ νερό τῶ' ἐνέλυσανε Ὁφ. || Παροιμ. φρ. Ἀπέσ' ἀτ' φάκ' κ' ἀναλεῖ (μέσα του φακῆ δὲν μουσκεύει. Ἐπὶ τοῦ ἀκριτομύθου, ὁ ὁποῖος μόλις ἀκούσῃ τι μυστικὸν ἀμέσως τὸ ἀνακοινώνει, καθὼς ὁ πά-σων εἰς τὸν στόμαχον ξερνᾷ τὸ φαγητὸν προτοῦ μου-

